

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI NHÂN DUYÊN LÀ VẬY

Triệu Thiếu Vân từ từ lai tỉnh, nàng vội trấn tĩnh tâm thần, trong lúc nóng lòng sốt ruột như thế thì trấn tĩnh sao nổi.

Lôi Vân ngồi cạnh giường nàng, thấy nàng đã lai tỉnh, mặt lộ vẻ tươi cười, với giọng dịu dàng an ủi nàng rằng:

- Thiếu Vân cứ yên tâm mà nghỉ ngơi đi... Ngu huynh về phòng đây. Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong, chàng vội đứng dậy, và biết Triệu Thiếu Vân thế nào cũng ngăn cản mình cho nên chàng quay người lui ra ngoài phòng luôn.

Triệu Thiếu Vân thấy thế khẽ nói:

- Vân đại ca tàn nhẫn thật!

Sự thật Lôi Vân vẫn lảng lạng đứng ở ngoài cửa phòng, chàng nghe thấy tiếng khóc nức nở của Thiếu Vân, trong lòng cảm thấy rất mâu thuẫn. Chàng lại nghe thấy Triệu Thiếu Vân nói vọng ra:

- Vân đại ca hãy quay trở vào đây, tiểu muội muốn nói với đại ca câu chuyện này.

Lôi Vân vẫn đứng yên bất động ở ngoài cửa phòng và nghĩ bụng:

"Ta rất yêu Thiếu Vân, mối yêu này vĩnh viễn trường cửu nằm ở trong tâm linh ta, như vậy cũng đủ rồi, chẳng cần phải gần gũi suốt ngày..."

Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy tiếng Triệu Thiếu Vân kêu gọi:

- Vân đại ca, em van anh hãy quay trở lại!

Lôi Vân đang lẩm bẩm tự nói:

"Thiếu Vân lượng thứ cho ngu huynh, ngu huynh yêu hiền muội thật sự, nhưng bây giờ nếu ở trước mặt hiền muội mà ngu huynh nói yêu một người khác..."

Chàng vừa nghĩ tới đó, lại nghe thấy một tiếng thở dài rất náo nùng, chàng giật mình kinh hãi vì nhận thấy tiếng thở dài rất gần. Chàng vội quay mắt lại nhìn, đã trông thấy một bộ mặt rất đáng thương. Không cần phải nói rõ, chắc quý vị cũng đã biết người ấy là ai rồi. Nàng ta khẽ nói:

- Vân đại ca, tiểu muội biết trước đại ca không nỡ bỏ đi ngay đâu!

Lôi Vân cảm thấy tay mình bị hai bàn tay mềm mại nắm chặt, rồi Triệu Thiếu Vân từ từ kéo chàng quay trở vào trong phòng. Nàng khẽ hỏi:

- Vân đại ca, nơi đây là đâu thế?

Lôi Vân khẽ đáp:

- Khách sạn mà hôm qua chúng ta đã đến ở trọ.

- Bây giờ là giờ gì?

- Đầu canh hai.

Thiếu Vân bỗng đứng dậy, hai mắt túa ra nhìn luồng ánh sáng chói lọi, đứng ngẩn người ra nhìn Lôi Vân hồi lâu, rồi lẩm bẩm tự nói:

"Ta phải quyết định làm như vậy!"

Nàng lấy một cái khăn lụa lau chùi nước mắt cho thật khô, rồi từ từ ngẩng đầu lên khẽ cười và nói tiếp:

- Đại ca nói một câu "anh yêu em" đi?

Lôi Vân ngẩn người ra, khẽ thở dài, rồi nói:

- Thiếu Vân, anh yêu em!

Thiếu Vân vừa cười vừa nói tiếp:

- Đại ca cười tiểu muội nhé?

- Cái gì? Tôi...

Lôi Vân cảm thấy như bị một tảng đá lớn đánh mạnh vào sau óc, rồi với giọng run run hỏi lại:

- Câu chuyện sáng hôm nay hiền muội đã... quên rồi hay sao?

Vẻ mặt càng tươi cười thêm, Thiếu Vân khẽ đáp:

- Em còn nhớ lắm... Em chỉ nói là đại ca cưới em thôi...

Lôi Vân bỗng lớn tiếng nói:

- Thiếu Vân nên bình tĩnh một chút. Hiền muội phải biết việc này không thể được vì bây giờ Lôi Vân chỉ có hai lối đi thôi, một là chết, hai là tu hành. Như vậy... tôi... cưới hiền muội sao được...

Thiếu Vân cương quyết và dong dạc nói tiếp:

- Bây giờ đại ca đã chết đâu và cũng chưa đi tu mà? Nhưng đại ca đã yêu tôi, vậy tại sao lại không cưới tôi được?

Lôi Vân nghe nói tới đó, mặt hơi biến sắc, trong lòng rất mâu thuẫn...

- Vân đại ca có nhận lời không?

Thiếu Vân đã ngã vào lòng chàng nức nở khóc và nói tiếp:

- Đại ca có nhận lời không?

Vẻ mặt lạnh lùng và râu rĩ, Lôi Vân khẽ đáp:

- Tôi nhận lời làm sao được? Nếu ngày mai có may mắn thoát chết, thì tôi cũng phải theo ân sư tu hành... Tôi đâu dám làm hại cuộc đời của Thiếu Vân muội.

Nói tới đó, chàng càng tỏ vẻ lạnh lùng thêm, và khẽ đẩy Thiếu Vân ra.

Không đợi chờ chàng đẩy mình, Triệu Thiếu Vân đã tự động lùi về phía sau hai bước. Lôi Vân rất ngạc nhiên và cũng rất ăn năn, bụng bảo dạ rằng:

“Thiếu Vân lượng thứ cho anh nhé...”

Triệu Thiếu Vân bỗng gượng cười và hỏi:

- Vân đại ca có đói không?

Lôi Vân ngẩn người ra nghĩ bụng:

“Hoàn cảnh này mà nàng thay đổi nhanh chóng quá...”

Vừa nghĩ tới đó, chàng cũng cảm thấy suốt ngày chưa ăn một hột cơm nào nên gật đầu ngay.

Triệu Thiếu Vân từ từ đứng dậy đi tới cửa phòng, vừa ra tới ngoài phòng, nàng đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra chạy nhanh như chớp, nàng chả cần phải để ý đến địa hình gì hết, cứ theo đường cái quan mà chạy thôi.

Một lát sau, mồ hôi đã ướt đầm mà nàng vẫn tiếp tục giở hết tốc lực khinh công ra chạy và bụng bảo dạ rằng:

“Chỉ mong các cụ vẫn còn ở đó...”

Nàng chạy đến chỗ hồi hôm mà Giang Nam Hiệp Cái đã dẫn nàng đến gặp Trung Nhạc Chi Chủ với Thiên Mục Kỳ Tăng.

Nhưng khi tới nơi, nàng không thấy ba vị đó đâu hết, liền nức nở khóc, bỗng có một cái bóng trắng phi tới, và đứng sừng sững ở trước mặt nàng. Người đó định khuyên nàng đừng khóc nữa nhưng không hiểu tại sao người đó lại không nói nửa lời, mà cứ đứng yên như tượng gỗ thôi.

Thì ra người đó chính là Lôi Vân. Chàng thấy Triệu Thiếu Vân vừa ra khỏi phòng, chàng tưởng nàng đi lấy thức ăn thế nào cũng quay trở về ngay. Cho nên chàng cũng nhanh nhẩu ra ngoài phòng theo. Ngờ đâu bỗng thấy một cái bóng người nhanh như gió chạy thẳng ra ngoài cửa khách điếm, chàng đã nhận ra ngay là hình bóng của Triệu Thiếu Vân, liền giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng:

“Chả lẽ nàng đau lòng quá đổi mà đi tự tử chẳng?”

Vì vậy, không do dự gì hết, chàng vội đuổi theo sau nàng luôn. Ngờ đâu chỉ trong chớp mắt, chàng đuổi theo ra tới cửa khách sạn, thì đã không thấy bóng hình của nàng đâu nữa.

Lôi Vân lòng nóng như thiêu liên chạy khắp nơi tìm kiếm, cũng may lúc ấy Triệu Thiếu Vân vừa nức nở khóc, thì chàng mới biết mà tìm kiếm đến. Chàng định an ủi nàng nhưng không cất tiếng nói được.

Bỗng có tiếng nói rất hùng hồn vọng tới:

- Sao Vân nhi lại khóc?

Lôi Vân giật mình đến thót một cái, vội ngửng đầu lên nhìn thì đã thấy ba cái bóng đen phi rất nhanh tới, chàng vừa đau lòng vừa ân hận vội cúi đầu xuống.

Ba cái bóng đen ấy chính là Giang Hồ Tam Kỳ mà Triệu Thiếu Vân đang định tìm kiếm.

Lúc ấy hình như Triệu Thiếu Vân vẫn còn mê sảng nên cứ nức nở khóc hoài. Giang Nam Hiệp Cái mắt cũng đầm lệ thấy thế từ từ đi tới gần nàng.

Triệu Thiếu Vân giật mình kinh hãi, vội lùi về phía sau, ngờ đâu người nàng lại va đụng phải Lôi Vân đứng ở đằng sau, mà lúc ấy Lôi Vân cũng như người mất hết tri giác vậy.

Không biết là ai, nên Triệu Thiếu Vân vừa va đụng phải chàng đã rú lên một tiếng rồi vội quay đầu lại nhìn, hai mắt nàng đột nhiên sáng hẳn lên và run run cất tiếng hỏi:

- Vân đại ca đấy à?

Lôi Vân ngấm ngấm nghiêng răng đáp:

- Phải, tôi đây!

Triệu Thiếu Vân lại quay người về phía trước hỏi tiếp:

- Sư phụ đấy à?

- Phải, sư phụ đây...

Bỗng hớn hờ tươi cười, Triệu Thiếu Vân từ từ quay người lại hỏi Lôi Vân rằng:

- Vân đại ca, tiểu muội muốn đại ca nhận lời tiểu muội một việc này.

Lôi Vân ngơ ngác đáp:

- Việc gì thế? Hiền muội cứ nói đi, việc gì tôi cũng nhận lời hết.

Triệu Thiếu Vân thấy chàng trả lời như vậy, mặt lộ vẻ hớn hờ và cười ha hả hỏi riêng:

- Đại ca nhận lời thực ư?

Lôi Vân vẫn không hiểu nàng bảo mình nhận lời cái gì, nhưng chàng vẫn gật đầu, và lại thấy Triệu Thiếu Vân quay mặt về phía trước quỳ xuống trước mặt Giang Hồ Tam Kỳ.

Giang Hồ Tam Kỳ cũng ngạc nhiên vô cùng. Giang Nam Hiệp Cái không nhẫn tâm liền bảo nàng rằng:

- Thiếu Vân có việc gì con cứ nói đi?

- Sư phụ phải nhận lời trước con mới chịu đứng dậy!

Mặt lộ vẻ râu rĩ, Hiệp Cái thở dài một tiếng rồi đáp:

- Thôi được!

- Sư phụ cho con được kết hôn với anh Lôi Vân!

Giang Hồ Tam Kỳ đều kinh ngạc và thất thanh hỏi:

- Thiếu Vân nói gì thế?

Lôi Vân nghe thấy nàng ta nói như vậy càng kinh ngạc thêm, nhưng không sao nói ra thành tiếng được. Thiếu Vân lại quay người lại nói với chàng tiếp:

- Đại ca đã nhận lời của tiểu muội rồi...

Nàng lại đi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ quỳ xuống vừa khóc vừa hỏi:

- Âu Dương sư bá cũng nhận lời cho chúng con lấy nhau chứ?

Vẻ mặt cũng râu rĩ, Âu Dương Tử thở dài một tiếng đáp:

- Lão phu nhận lời cháu sao được? Trong mấy ngày nữa nếu Lôi Vân không chết thì cũng sẽ quy y cửa Phật...

Nói tới đó, ông ta liền nghĩ bụng:

“Nếu ta nhận lời cho chúng kết hôn, có phải là Thiếu Vân sẽ bị đau khổ suốt đời không?”

- Âu Dương sư bá nhận lời con đi!

Thiên Mục Kỳ Tăng bỗng cất tiếng cười và xen lời nói:

- Lục huynh, Âu Dương huynh, chúng đã thực tâm yêu nhau sao không để cho chúng kết hôn đi?

Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái ngẩn người ra nhìn Thiên Mục Kỳ Tăng, nhưng Thiên Mục Kỳ Tăng vẫn tươi cười và nói tiếp:

- Hai vị quá lo âu đấy thôi, với võ công của Lôi Vân, lại thêm tuyệt nghệ của Thiên Nam phu nhân, chưa chắc bọn tà đạo của thiên hạ đã thắng nổi. Chờ việc này xong xuôi rồi, để cho chúng kết hôn đó là chuyện rất hợp lý...

Triệu Thiếu Vân bỗng lau chùi nước mắt và cương quyết xen lời nói:

- Không... tiền bối đã lầm rồi! Dù ngày mai Vân đại ca không thể nào trấn áp được quần ma, hay may mắn thoát chết thì vẫn phải tuân theo lời thề hôm nay ở trước mặt sư phụ là phải quy y cửa Phật. Và nếu đại ca có thể trấn áp nổi quần ma, thế nào hai bàn tay của đại ca cũng dính đầy máu tanh, hai vai gánh đầy sát nghiệp... Sự yêu cầu của tiểu bối đây là... cho tiểu bối được cùng Lôi đại ca kết hôn ngay bây giờ...

Thiên Mục Kỳ Tăng nghe tới đó cũng phải rùng mình sờn tóc gáy. Bây giờ ông ta mới rõ tại sao Trung Nhạc Chi Chủ với Giang Nam Hiệp Cái lại do dự như vậy, nên ông ta vội hỏi lại:

- Nếu vậy... sau này cháu sẽ làm sao?

Triệu Thiếu Vân rất cương quyết đứng dậy đáp:

- Sau này...

Nàng từ từ đi tới trước mặt Giang Nam Hiệp Cái, rút trường kiếm ra trao trả cho Hiệp Cái, rồi ngẩng mặt lên và cương quyết nói tiếp:

- Sau này xin sư phụ dùng thanh kiếm này...

Mọi người thấy Thiếu Vân nói như vậy đều ngẩn người ra nhìn nàng, riêng có một mình Lôi Vân là không nghe thấy Thiếu Vân nói gì thôi, vì lúc ấy chàng đã như người mất hồn rồi. Cũng vì chàng không nghe thấy lời nói này, nên một tấn bi hài kịch mới thành hình, và sau đó cả hai người mới không hối hận gì hết.

Giang Nam Hiệp Cái là người cảm động trước nhất, không sao nhịn được đã ứa lệ ra và hỏi lại:

- Thiếu Vân, con đã nhất định rồi ư?

- Vâng, con quyết định rồi!

Trung Nhạc Chi Chủ từ từ đáp:

- Đệ xin tán thành.

Lúc ấy Lôi Vân mới cảm thấy mình như bị sét đánh ngang tai, giật mình thức tỉnh, thất thanh la lớn:

- Sư phụ không nên...

Trung Nhạc Chi Chủ bình thản hỏi lại:

- Chả lẽ con không yêu Thiếu Vân hay sao?

- Sư phụ, con rất yêu Vân muội, nhưng con đã thề theo sư phụ quy y của Phật rồi...

Trung Nhạc Chi Chủ vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Đó là chuyện ngày mai, bây giờ con vẫn chưa chết và vẫn chưa đi tu...

Lôi Vân khẽ rùng mình, với giọng run run đỡ lời:

- Nhưng... từ mai trở đi thì Vân muội sẽ ra sao?

Giang Nam Hiệp Cái bỗng thét lớn:

- Tiểu tử, đồ đệ của ta đã vì người mà hy sinh hết cả, mà người còn không nhận lời hay sao?

Nói tới đó, ông ta không còn hăng hái như trước nữa mà rầu rĩ nói tiếp:

- Chả lẽ ta lại tàn nhẫn đến như thế này hay sao, nhẫn tâm trông đồ đệ của mình...

Ông ta vừa nói vừa nghĩ bụng:

“Chả lẽ để cho đồ đệ của ta bị chôn vùi tuổi xuân của nó ở dưới thanh kiếm này ư? Chả lẽ ta đã bị mối tình yêu thiêng liêng và cao quý của chúng làm mềm lòng chăng...”

oOo

Trong một căn phòng nhỏ, hai người lẳng lặng ngồi yên và nước mắt cả hai đều nhỏ giọt xuống. Triệu Thiếu Vân nghĩ bụng:

“Đây là đêm động phòng hoa chúc của ta!”

“Sao sư phụ lại nhận lời yêu cầu vô lý này...”

Đột nhiên ngoài cửa phòng có tiếng cười the thé và tiếng người nói vọng vào:

- Tiểu tử họ Lôi mau ra đây.

Lôi Vân cả kinh đang định phi thân ra bên ngoài thì đã nghe thấy có tiếng rất yếu ớt rót vào tai rằng:

- Vân nhi đừng ra, việc ở ngoài này đã có sư phụ...

Chàng đã nhận ra đó là tiếng nói của Trung Nhạc Chi Chủ, thì tiếng ấy lại vọng vào tiếp:

- Nếu con ra thì sư phụ sẽ giết chết con ngay...

Lôi Vân lòng nóng như thiêu, uể oải ngồi xuống dưới ghế lại.

Ngoài cửa lại có tiếng đao kiếm va đụng nhau, tiếng kêu la thảm khốc, chàng đoán chắc đó là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân đã đến xâm phạm, nên mới có sự hỗn loạn như thế, và nghe tiếng hỗn loạn như thế, chàng đoán chắc trận đấu thể nào cũng rất kịch liệt.

Thiên Nam phu nhân giận dữ mắng chửi luôn mồm, tiếp theo đó có những tiếng kêu la thảm khốc xen lẫn vào.

Lúc ấy Triệu Thiếu Vân đã ngừng đầu lên từ từ đứng dậy, đang định nhảy qua cửa sổ, nhưng khi tay của nàng vừa đụng vào ngang lưng, mới biết là thanh bảo kiếm của mình đã trao cho sư phụ rồi. Nàng không sao nhìn được, liền ngẩn người ra luôn.

Lôi Vân thấy cử chỉ của Triệu Thiếu Vân mới sức nhớ tới hồi nãy Triệu Thiếu Vân trao kiếm cho Giang Nam Hiệp Cái, chàng rất thắc mắc liền buột miệng hỏi:

- Hồi nãy Thiếu Vân muội nói gì với sư phụ thế?

Thiếu Vân lắc đầu đáp:

- Sau này đại ca sẽ hiểu.

Lôi Vân cả kinh, trong lòng rất bối rối và lăm bắm nói:

- Không có lẽ... không có lẽ...

Cho đến khi tiếng khí giới va đụng nhau với tiếng ồn ào ở bên ngoài đã dứt hẳn, Thiếu Vân liền nhảy ngay vào lòng của Lôi Vân. Lôi Vân không cự tuyệt mà nghĩ bụng:

“Bây giờ đã thành sự thực rồi, ta còn cứu vãn làm sao được nữa..”

Chàng cố nghĩ mãi mà cũng không sao nghĩ ra được những lời của Thiếu Vân đã nói với Giang Nam Hiệp Cái, nhưng chuyện này hai ngày sau chàng mới được biết.

Thế rồi hai người liền cử hành thủ tục của đêm động phòng, không hiểu đó là sự biểu hiện của tình yêu, hay là sự phát tiết của nhục dục.

Thiếu Vân chứa chan hy vọng, bụng bảo dạ rằng:

“Vân đại ca là đứa trẻ mồ côi, chỉ mong mười mấy năm sau trên giang hồ này lại có một vị anh hùng họ Lôi xuất hiện!”

Ý nghĩ ấy của nàng cao quý biết bao, cũng vì muốn đạt được tâm nguyện đó, nàng không còn nghĩ đến sự xấu hổ của người thường tục, mà chủ động quyến rũ chàng.

Còn Lôi Vân thì ngơ ngơ ngác ngác, bụng nghĩ thầm:

“Yêu! Thế này là yêu ư? Tại sao ta cứ phải chiếm được thân thể của nàng? Ta với nàng chỉ được làm vợ chồng với nhau có một đêm thôi, cho nên ta không thể nào làm hại nàng được!”

Triệu Thiệu Vân vừa khóc vừa thổ lộ tâm sự của nàng cho chàng hay, lúc ấy Lôi Vân mới kinh hãi và chàng sợ nàng tự tử, nên chàng khẩn thắm:

“Mong Thiệu Vân muội được toại nguyện để nối dòng cho nhà họ Lôi, có thế nàng mới có lẽ sống, để ham sống và mới biết yêu đời!”

Nghĩ tới đó chàng rất cảm động, khẽ nói với Triệu Thiệu Vân rằng:

- Vân muội, ngu huynh rất cảm ơn Vân muội đã đối xử với ngu huynh như vậy!

Chàng vừa nói vừa cảm động ứa nước mắt ra.

Thiệu Vân ôm chặt lấy chàng khẽ đáp:

- Vân đại ca đừng có rời khỏi em, chúng ta nguyện vĩnh viễn gần bên nhau, không bao giờ chia ly hết!

- Để chúng ta được bách niên giai lão...

Đó là những lời đối thoại của các đôi nam nữ nói với nhau trong đêm động phòng, nhưng Lôi Vân không nói nửa lời, mà chỉ ứa nước mắt ra khóc thôi. Triệu Thiệu Vân thấy thế liền an ủi:

- Vân đại ca đừng có khóc nữa!

- Thiệu Vân, ngu huynh xin lỗi Vân muội! Chỉ mong, tôi chỉ mong được trông thấy đứa con của chúng ta!

- Vân đại ca hãy đặt tên cho đứa con tương lai của chúng ta đi!

Lôi Vân không nỡ phật ý nàng liền đáp:

- Con của chúng ta phải cứng cỏi như cây cổ thụ nghìn năm, dù mưa bão cũng bất diệt nên ngu huynh định đặt tên cho nó là Thanh Bách. Chẳng hay Vân muội có bằng lòng với cái tên đó không?

- Được. Bất cứ nó là trai hay là gái, em cũng đặt tên cho nó là Lôi Thanh Bách nhé?

Lôi Vân gật đầu, hai người liền ôm chặt lấy nhau.

- Lôi Vân đại ca...

- Thiệu Vân hiền muội...